

Sygn. akt I CSK 199/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M. T.
przy uczestnictwie S. T.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 września 2014 r. Sąd Rejonowy w G. ustalił skład majątku wspólnego i dokonał jego podziału między wnioskodawczynię M. T. i uczestnika S. T., rozstrzygnął o dopłatach i kosztach postępowania.

W wyniku rozpoznania apelacji uczestnika Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 29 września 2016 r. dokonał pewnych korekt w postanowieniu Sądu pierwszej instancji, w szczególności przez zmniejszenie składu majątku wspólnego, obniżenie wartości nakładów na majątek uczestnika oraz obniżenie spłaty należnej od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni.

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 567 § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym na dzień ustania wspólności majątkowej stron, czyli 7 marca 2002 r.) przez niedokonanie ustalenia, które doprowadziło do wewnętrznej sprzeczności w sentencji postanowienia. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.r.o. (w brzmieniu obowiązującym na dzień ustania wspólności majątkowej stron) w związku z art. 684, art. 567 § 3 k.p.c. i z art. 6 k.c. przez błędną wykładnię, skutkującą przyjęciem niezgodnego z art. 6 k.c. rozkładu ciężaru dowodu; art. 45 § 1 k.r.o. przez jego błędne zastosowanie w sposobie rozliczenia nakładów na budowę domu. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podniósł zagadnienie prawne, jako pytanie o to, czy na gruncie art. 45 k.r.o. w związku z art. 684 i art. 567 § 3 k.p.c. istnieje domniemanie, że nakłady ponoszone na rzecz znajdującą się w majątku odrębnym jednego małżonka pochodzą z majątku wspólnego małżonków. Pełnomocnik uczestnika wniósł wiele pracy w przygotowanie uzasadnienia zgłoszonego pytania, jednak nie sprostął zadaniu przedstawienia zagadnienia prawnego w sposób wymagany przez znane

i utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, które wielokrotnie się na ten temat wypowiadało.

Nie wystarczy, że wskazywana wątpliwa kwestia prawna nie była dotąd wprost analizowana przez Sąd Najwyższy. Kwestia ta musi być warta tej analizy i nie dotyczyć podstawowych zagadnień, takich jak o rozkład ciężaru dowodu. Zamiast zgłaszać wątpliwości na ten temat należało przed sądem pierwszej i drugiej instancji zgłaszać potrzebne dowody. Toteż mimo prób wykazania wagi zgłoszonego problemu, to już w samym pytaniu jest błąd, skoro ma się odpowiedzieć na wątpliwość autora, czy na gruncie powołanych przepisów występuje wskazane domniemanie. W następnych zdaniach autor sam odpowiada sobie na pytanie, podając orzecznictwo i wypowiedzi doktryny. Potem próbuje wykazać rozbieżności w orzecznictwie, co już powinno opierać się na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., odwołując się do orzeczeń kilku sądów apelacyjnych. W rezultacie jednak ma się do czynienia z ukrytą polemiką z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, co potem przenosi się na uzasadnienie zarzutów skargi i co już nie jest przedmiotem oceny na tym etapie postępowania kasacyjnego, a kwestionowanie ustaleń faktycznych nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wprawdzie skarżący może czuć się pokrzywdzony, ale to wynik nieprawidłowego postępowania w zadowalający sposób, toteż należy uznać zaskarżone rozstrzygnięcie sprawy za prawidłowe od strony prawnej. Nie zostało również zrozumiałe, dlaczego orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało zaskarżone w całości, a więc także w zakresie korzystnym dla skarżącego.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. Ze względu na wniesienie przez pełnomocnika wniosku o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego po terminie i zwrócenia jej, nie przysługiwał zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.